

—Μάλιστα. Τὸν ἠπείλησα σπουδαίως, ὅτι θὰ τὸν σπάζω καὶ
 σπύζω. Καὶ ἔπειτα... ἂν τὸ παληλάτσοι! Μὲ ἄφηκε νὰ ἔλθω εἰς
 τὴν ὁδοῦ μου. Ὁ Σαουάντριν μόνος μου, καὶ νὰ πάσχω καὶ νὰ υποφέρω
 ὅπως ποῦ, κυρίως νὰ ἡμπορᾶ νὰ ἐξομολογήσῃ καὶ κανὲν τὸ μὲ
 ἄλλο ποῦ...
 Καὶ περὶ τὸ φωνάζει ἀπαγορευτικὸς ὁ Βάρδας:
 —Πάει... ἐπελείσται! Τὴν ἔβαρεθηκα τὴν ζωή! εἶπεν.
 ★
 Ὁ Νικόλαος Κατερίνης δὲν ἦτο τῆς γνώσεως αὐτῆς.
 Ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ἀπέβηκε πείναν τοῦ κόσμου καὶ ἐννιάρες ἔ-
 ἔβαρεται, ὡς ὁ Βάρδας, ὥσπερ καὶ ἐνδόξως ὅπως ὁ Βάρ-
 δας, δὲν ἐδεδίκαμεν ὅλας τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς, διὰ νὰ εἶναι τὰς
 ἀπαγορευτικόνες, ἔλ' αὐτῆς.
 Καὶ ἀπετόλμησε πάλιν:
 —Γενναῖότητα, εἶπεν...
 —Λέγε.
 —Μὰν δὲν θέλεις νὰ γνωρίσῃς τὴν Νορμάν...
 —Τὴν Ἑδωίαν, ποῖ τὴν ὁποῖον ποῦ ὥρμητος προῆλθε;
 —Μάλιστα, γενναῖότητα...
 —Μὰν ἀφίαν... καὶ ἔδωσαν μάλιστα... Ὅχι. Ποῖ!